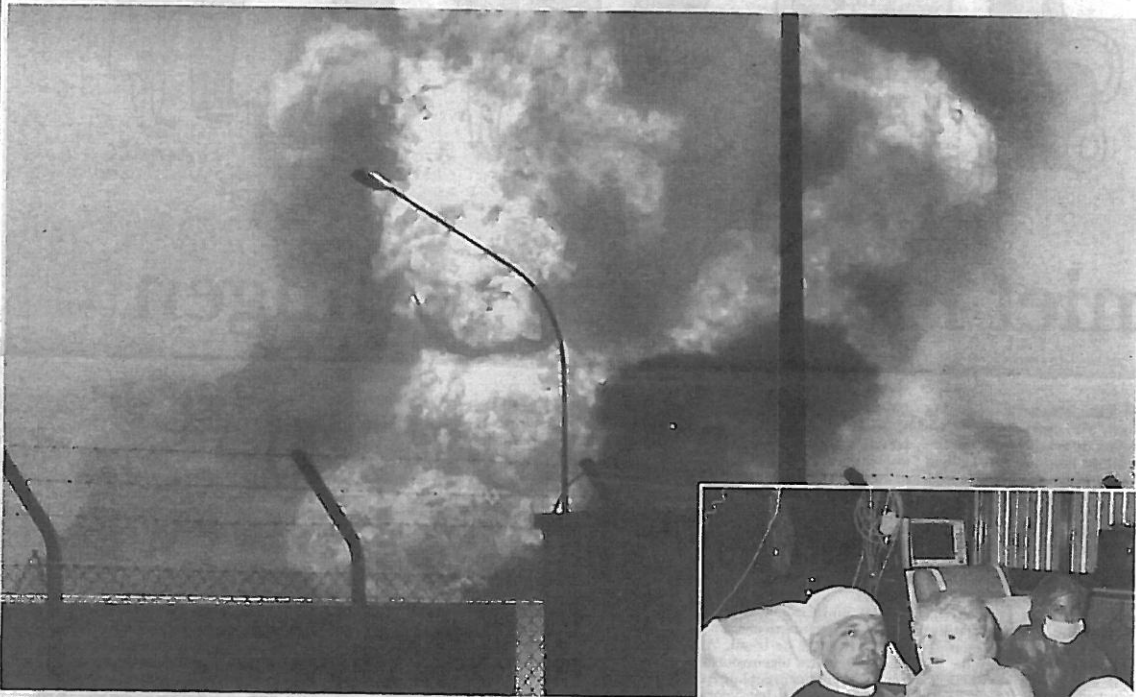

DE KINDEREN VAN GHISLENGHIEN (1)

Op 30 juli 2004 brak de hel los in Ghislenghien, een dorpje nabij Aat in Henegouwen. Op het industrieterrein ontplofte een gasleiding. Resultaat: 24 doden, 132 gewonden en een getraumatiseerd dorp. Bijna vijf jaar later start maandag het proces. In aanloop daarvan bezochten wij de kinderen van Ghislenghien die vertellen hoe zij die ramp beleefden, maar ook hun dromen en toekomstplannen uit de doeken doen.

Vandaag: Elisabeth en Charlotte Verstockt (7 en 16 jaar), dochters van arbeider Dirk Verstockt uit Sint-Lievens-Houtem die zwaar verbrand raakte.

Maandag: Léandre Jean (18) uit Ghislenghien, ooggetuige van de ramp. **Dinsdag:** Silke Van Der Stockt (21 jaar) uit Mere, die als jobstudente levensgevaarlijk gewond werd en haar vader verloor.

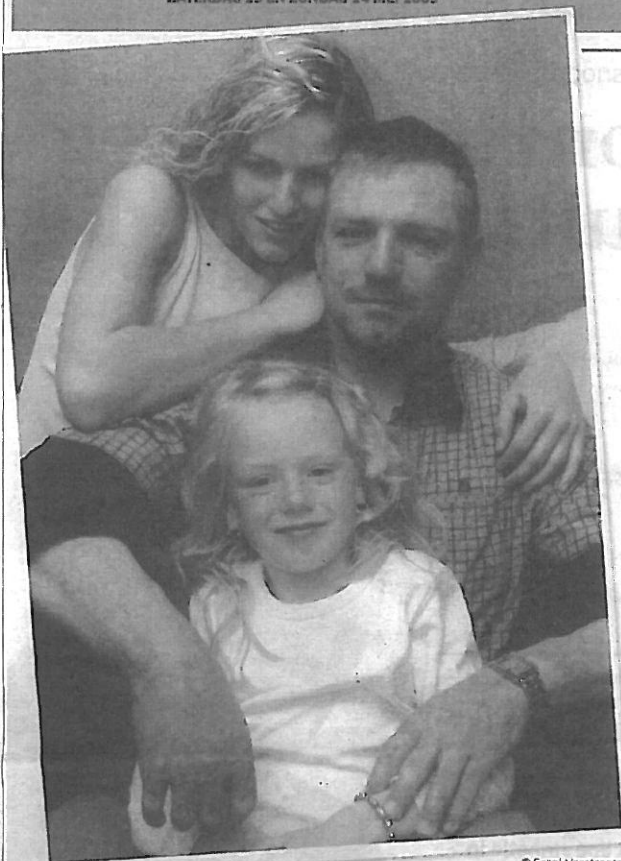
©big

Elisabeth (7) en Charlotte Verstockt (16)

©Carol Verstraete

'In plaats van mijn papa zag ik een mummie'

Elisabeth en Charlotte Verstockt waren twee en elf jaar toen hun vader zwaar verbrand raakte in Ghislenghien. Dirk Verstockt was er muurtegeltjes aan het plaatsen in een fabriek toen de gasleiding ontplofte. 'Die man in het ziekenhuisbed rook niet naar mijn papa, maar naar verbrand vlees.'

© Carol Verstraete

ELINE BERGMANS

'Of ze dit weekend naar het winkelcentrum mag met vriendinnen?' Charlotte Verstoekt (16) kijkt smekend naar haar vader. Dirk Verstoekt (41) schudt het hoofd. 'Na het proces. Dan wordt alles anders. Nu moeten we nog even op de tanden bijten.' Vijf jaar geleden ging het gezin twee keer per jaar op reis naar de zoon en kregen Charlotte en haar zusje Elisabeth (7) alles wat hun hartje begeerde. 'Wij moesten nergens naar kijken. Een modelgezin, recht uit de boekjes', zegt echtgenote Hilde Van den Bulcke (37) die als keukenhulp in een bejaardentehuis werkt.

Op 30 juli 2004 werd hun leven door elkaar geschud. Dirk Verstoekt, zelfstandig vloerder, was muurtegeltjes aan het plaatsen in het bedrijf Diamant Boart in Ghislenghien toen op het industrieterrein een gasleiding ontlofte. 'Ik hoorde een vreselijke knal en daarna was er een vuurzee. Ik dacht eerst dat de fabriek was ingestort', zegt Dirk Verstoekt. 'Maar dan was er de hitte. Die viel over me heen als een loodzware deken. Een groot deel van mijn lichaam werd meteen tot in de derde graad verbrand. Ik voelde mijn huid loskomen, maar de pijn viel eerst nog mee. Dood vlees voel je niet meer.'

Zijn dochtertjes Elisabeth en Charlotte, toen twee en elf jaar, waren in de speeltuin vlakbij hun huis in Sint-Lievens-Houtem. 'Plots werden onze namen omgeroepen door de luidsprekers. We moesten onmiddellijk naar de receptie komen', zegt Charlotte. 'Daar stond mama met haar ogen vol tranen. Papa had een ongeval gehad en het was erg. Meer wisten we niet. Terwijl wij bij onze grootouders werden ondergebracht, is mama in allerijl naar Ghislenghien gereden om papa te zoeken. Dat moment vergeet ik nooit meer.'

De kleine Elisabeth mocht haar vader pas na anderhalve maand bezoeken, maar Charlotte herinnert zich hoe ze na enkele dagen haar vader terugzag. 'De vreugde dat ik nog een papa had, ging gepaard met een enorme schok', vertelt Charlotte. 'In plaats van mijn papa zag ik een mummie die niet kon praten. Ze hadden hem vol morfine gespoet. De man die ik zag, rook zelfs niet naar mijn papa. Hij rook naar verbrand vlees. Ik was elf jaar en ik wist niet wat brandwonden waren. Maar ik herinner me dat ik het heel vies vond.'

De daaropvolgende weken onderging Dirk Verstoekt zeven huidtransplantaties. 'Na drie transplantaties kreeg ik een hartstilstand. Mijn lichaam was op. Op dat moment heb ik heel

'De man die ik zag, rook zelfs niet naar mijn papa'

'Vroeger huilde ik om elke splinter in mijn vinger, nu ben ik veel harder geworden'

CHARLOTTE VERSTOECT (16)

dikwijls gedacht: *waarom leef ik nog en ben ik niet in de vlammen gebleven?* De pijn was ondraaglijk', zegt Dirk Verstoekt. Dochter Elisabeth kijkt naar haar vader. 'Zoals mijn vinger vorig jaar, hè papa. Die was verbrand door het rolluiklint. Maar bij papa was het nog honderdduizend keer erger.'

Toen hun vader na bijna drie maanden naar huis kwam, vergde dat een hele aanpassing van het gezin. 'Er was amper nog tijd om kind te zijn. Alsof papa niet meer voor ons zorgde, maar omgekeerd', zegt Charlotte. Het meisje smeerde iedere avond samen met haar moeder de brandwonden van Dirk in, waarna ze

Proces start na bijna vijf jaar

Wat is er gebeurd?

Op 30 juli 2004 ontlofte op het industriegebied van Ghislenghien, een deelgemeente van Aat in de provincie Henegouwen, een gasleiding. Het onderzoek wees uit dat een graafmachine daarin enkele dagen eerder een lek had geslagen. Het duurde enkele dagen voor het lek werd ontdekt. Net toen de hulpdiensten iedereen in veiligheid wilden brengen, ontlofte de opgehoopte gasbel.

Wat was de balans?

Bij de gasramp kwamen 24 mensen om en raakten er 132 gewond. Onder de dodelijke slachtoffers waren er vijf brandweermannen.

Wie staat er terecht?

Bijna vijf jaar na de feiten begint maandag in Doornik het proces over de gasramp. Het rampdossier wordt gezien als een van de meest complexe ooit in België. Er werd een hele keten van fouten blootgelegd tijdens het onderzoek. Voor de correctionele rechtbank staan veertien beklagden terecht, vijf anderen zijn onlangs gedagvaard door andere partijen. Bij de beklagden zijn onder meer de voormalige burgemeester van Aat, het bedrijf Husqvarna (het voormalige Diamant Boart) en gasnetbeheerder Fluxys. De uitspraak is voorzien voor januari 2010, maar nu al wordt rekening gehouden met verdraging. (DWT)

hem in zijn druppak hielpen. 'In het begin vond ik het eng, maar op die manier leer je wel met brandwonden om te gaan. Papa was ook blij dat wij er gewond aan raakten. In het begin hebben we zo veel gehuild.'

Vandaag zijn er meer dan vier jaar verstreken, maar het leven van het gezin Verstoekt is nooit meer hetzelfde geworden. 'Ik ben voor veertig procent invalide verklaard', zegt Dirk Verstoekt stil. 'De schulden stapelden zich op en omdat we ons financieel niet met één inkomen konden redden, ben ik vorig jaar deeltijds als klusjesman aan het werk gegaan. Vloeren leggen lukt fysiek niet meer. Mijn lichaam is nog een schim van hoe ik er vroeger uitzag. Ik had een mooi bruin kleurtje en een afgetraind lichaam. Ik toonde dat graag op het strand of aan het zwembad. Maar dat is voorgoed voorbij. Wanneer ik nu mijn T-shirt uitdoe, loopt iedereen gilend weg.'

'Ik noem hem mijn gevekte papa', zegt de kleine Elisabeth. 'Wij maken er grappjes over. Ik vind zijn verbrande huid de normaalste zaak van de wereld. Ik heb papa nooit anders gekend. En als de kinderen van mijn klas het vragen, vertel ik dat hij verbrand is door het vuur. Het mooiste vind ik dat hij amper zonn en water kan verdragen. Ik zou

zo graag eens met mijn papa gaan zwemmen of gaan paardrijden. Of op vakantie gaan. Nu gaan we hoogstens een weekendje naar de Belgische kust en dan houdt papa altijd zijn pet op en zijn trui aan.'

'Vroeger was papa de rust en kalmte zelfve', vult Charlotte haar zusje aan. 'Sinds het ongeval kan hij nog maar weinig verdragen. Voor het minste vliegt hij uit. Als er veel lawaai is, slaat bij hem de angst toe. Ik begrijp dat wel, maar het is niet altijd gemakkelijk. Het ongeval heeft mij ook veranderd. Vroeger ging ik met elke splinter in mijn vinger huilen naar mijn moeder, maar nu ben ik veel harder geworden. Dat is misschien toch een positief aspect aan de ramp.'

Beide meisjes hebben sinds de gasontploffing in Ghislenghien een panische angst voor vuur. 'Ik heb een hekel aan kaarsen op tafel en durf de open haard niet aan te steken', zegt Charlotte. 'Het zijn kleinigheden, maar de onbezorgdheid die ik vijf jaar geleden had, is verdwenen. Ons gezin is wel veel hechter geworden. Als je op een haar na je vader verliest, kijk je anders tegen de dingen aan.'

Voor de familie Verstoekt is het proces dat maandag start heel belangrijk. 'Ik weet wel dat ons leven nooit meer hetzelfde zal worden', zegt mama Hilde Van den Bulcke. 'Ik hoop dat we eindelijk een schadevergoeding zullen krijgen. Niet dat geld het belangrijkste is. Ik zou veel liever ons geluk van vroeger terug krijgen. Omdat Dirk zelfstandige was, hebben we geen geld van de

'Ik noem hem mijn gevekte papa. Wij maken er grappjes over'

'Ik zou zo graag eens met mijn papa gaan zwemmen of gaan paardrijden'

ELISABETH VERSTOECT (7)

verzekering gekregen. Ik vind het verschrikkelijk om onze dochters dingen te moeten ontzeggen. Charlotte is verzet op schoenen en als moeder wil ik dat mijn tienerdochter niet ontneemen.'

'Maar dat is niet het belangrijkste hoor', glundert Charlotte. 'Ik hoop dat er na het proces ook een schuldige zal worden aangeduid voor wat ons is aangedaan. Elke dag in ons verdere leven zullen we met deze feiten worden geconfronteerd. Naast de nachtmerries gaat er ook geen dag voorbij dat ik niet aan het ongeval denk. Want mijn papa is mijn papa niet meer.'